

KI (13) *pron i cn*

pron (12), *cn* (1).

ki (11), **kie** (2); *ki RejJóz* (3), *RejKup*, *GórnDworz* (4), *WerGośc* (3); *kie ZapWar*, *RejZwierc*.

N sg m ki (11), *kie* (1). ◊ *indecl kie* (1).

Sł stp, *Cn notuje*, *Linde XVII – XVIII w*,

I. Zaimek pytajny: jaki, który; występuje w wypowiedziach zabarwionych emocjonalnie; ecquis, qualis, quantum, qui, quis Cn (12) :

1. W pytaniu niezależnym (11) :

Wyrażenie: »ki diabeł« [wyraża zdziwienie i dezaprobatę] (11): *Ale ki go diabeł męczy RejJóz C5v, D3v, E8; RejKup f2v; Y vřrzawłzy s prętká Cořta, pytał zaráz: A tho ki diabeł? GórnDworz O6; Potym w nocy ocući łie Pukárzewłki/ obaczy łeb záwithy/ y rzeczé pułgębkiem/ ki diabeł/ což mi łie słało. GórnDworz S8v, S6v, S8v; WerGośc 247, 251 [2 r.]*.

2. W zdaniu dopełnieniowym: który z nich (może zmiana fonetyczna umożliwiająca wymowę „kiepan”) (1) : *Przyiedzie záłię Szwagier w kilkudziefiát koni/ tho iuż [...] wřzytkim rowno náleway/ bo káždy będzie z lišim kolnierzem/ trudno będzie poznác kye pan. RejZwierc 31.*

II. Spójnik wprowadzający zdanie czasowe: kiedy, gdy (1) :

Połączenie: »tedy kie« (1): *yakom ya Andrzeya [...] szbył y ran pyacz zadal thedi kye my othbyyal konye ZapWar 1510 nr 2070.*

Cf **KIEBY, KIEDY, KIŻ**